

Година I.

Бабадагъ, сряда, 12 септември 1917 г.

Брой 3046

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.

ИЗЛИЗА ПОНЕДЕЛНИКЪ, СРЕДА И ПЕТЪКЪ

Абонаментъ въ България: 7 лв. месечно; за странство: 14 лв. — Обявления: 15 ст. за кв. см. — Всичко що се отнася до в-ка се адресува: До дирекцията на в-къ „Добруджа“ — Бабадагъ. Рекламини не се връщатъ назадъ.

Ромънски интриги за Добруджа. — Преди една година. Развитие на учебното дѣло въ България. — Новиятъ кабинетъ въ Франция. — Борбата между Корниловъ и Керенски. — Противоеврейско движение въ Русия. — Германски отговоръ на Папската нота. — Волята на българския войнъ. — Годишнината отъ освобождението на гр. Силистра.

Д-ръ Ст. Г. Гончевъ.

Ромънски интриги за Добруджа.

Единъ отъ редакторитѣ на унгарското списание „Das junge Europa“ е ималъ срѣща съ известния ромънски политически дѣятел и ректоръ на Ямния у-тетъ г. К. Стере, който досега нашата наука изобщо и частно за Добруджа му е казалъ слѣдущето: „Ако наистина ние бъдемъ принудени да отстъпимъ Добруджа на България, тази сила (руската привлѣкателна за славянитѣ сила) не ще се намали отъ създадения непосредственъ контактъ между Русия и България. Желаната отдавна връзка между сѣвернитѣ и южнитѣ славяни ще стане фактъ. Въ ромънския видъ, който стърчеше между тия двѣ части на славянството, ще се выправи широкъ единъ пробой.“

Всички тия сжждения на г. Стере не сж нищо друго освѣнъ една стара интрига, която би си имала мѣстото преди няколко десетки години. Изхождайки, види се, отъ прѣдположения, обидни за редактора-читателя на коминатото унгарско списание, той не се стѣснѣва да си служи съ остарѣли аргументи. Г-нъ Стере не подозира, че сегашната война основно ликвидира съ старитѣ понятия за мотивитѣ на сѣвернитѣ политически и военни съюзи. По тая причина той умислено влата особена тежестъ въ значението на „непосредствения контактъ“ между държавитѣ. Кой може днесъ да твърди, че за едѣвъ воененъ или културноосенъ съюзъ между двѣ държави той контактъ е безусловно необходимъ? Има ли такъвъ контактъ между Германия и Турция, или между България и Германия? Или между Франция и Русия, или между Ромъния и Англия? Ясно е, че днесъ въ крайна граница контактъ свързѣ народитѣ, а вѣщо друго, косто. Стере, може би, умислено заглъбява. Ясно е, че ако България чрезъ своето обединение сполучи да стане миревъ факторъ на общечовѣчкия процесъ и да закрие свсето сжществу-

ване, то това ще добие не чрезъ непосредственъ контактъ съ тая или друга държава, а благодарение на своитѣ цѣли и високи национални добродѣтели: военни, социално-икономически и специфично-битови, каквито ромънитѣ никога нѣма да иматъ и тая пиемо лѣсна на национални добродѣтели у ромънския народъ е, която отдавна е направила пробой въ ромънския видъ, който въ сжщностъ е сжществувалъ само въ разпадането отъ шовинизмъ въображение на ромънитѣ. Цига, ако България имаше интересъ да отиде съ Русия, а Ромъния съ централнитѣ сили, тоя видъ изне да и попрѣчи? — Навънн самооблащания!

До колко сѣвернитѣ и южни славяни сж желали да иматъ непосредственъ контактъ помежду си, се вижда отъ факта, че Русия отстъпи Добруджа на Ромъния, за да и заграбѣ Весарабия. А до колко Русия е способна да създаде привлѣкателна за славянството сила доканва историята на Польша, Украйна и Балканския съюзъ. Прѣснѣ сж въ ума на всѣкитъ у насъ отъношенята на Русия къмъ насъ отъ днесъ до освобождението ни и до днесъ. Още въ първитѣ години на нашия свободенъ животъ тая привлѣкателна сила се прояви въ такъвъ видъ че и вай-голѣмитѣ и наши обожатели и казаха: „нещемъ ти жилото, нещемъ ти и меда“.

Историята на България е показала, че нѣма въ Европа друга страна, като нея, която толкова много да е страдала отъ увличания въ чужденни сантименталности.

Въкозвѣтѣ войни на Русия съ Турция сж служили само за разоренѣ на българския народъ. Робила въ миналото, България е била най-своекористно експлоатирана отъ братска Сърбия. Освободена — тя е най-болезнено шиканирана и най-послѣ по ениципацията на Русия е прѣдставена като обектъ за плячка и подѣлба между хищни и мѣроломни съседѣ. България нѣма да забрави, че Русия се постави начело на ромънската военна станъ, за да ни събруши

и унищожи; тя нѣма да забрави, че рускиятъ Императоръ даде своето име на ромънски полково, първи погазили кристалната й честъ. Ето за какво е била желаната връзка между сѣвернитѣ и южни славяни. Отъ непосредствения контактъ на Русия съ България послѣдната не само нѣма да се обае отъ привлѣкателната и сила, но ще даде друга насока на своитѣ отношения къмъ нея.

Сжжденията на г. Стере само за изливотъ нѣтъ доказватъ, че Добруджа е била чужда за тѣхъ: неспумѣла да я запазятъ съ военна сила, тѣ нѣма да си я възвѣрнатъ и съ подобни плитеоумни хитрувания.

Военни новини.

Македонски фронтъ. 9 IX. Слаба артилерийска дѣйностъ по цѣлия фронтъ. Успѣшни дѣйстви на наши разузнавателни части по сѣверния склонъ на Круша планина и край Долна Струма. Авионална дѣйностъ по разни участъци отъ фронта.

10 IX. Слабъ обстрѣлювателенъ огънь по разни участъци отъ фронта. Само въ завои на Черна, нѣколко джси огнени урагани. Сѣверо-източно отъ Дойранското езеро бѣше прогонено едно неприятелско отдѣление. Южно отъ Сересъ една английска рота се опита да настѣпи срѣщу нашитѣ постове, но бѣше повърната съ огънь.

11 IX. Въ гористия край, въ западно отъ Охридското езеро, германскитѣ и австро-унгарскитѣ сили не позволиха на французитѣ вчера да напреднатъ.

Ромънски фронтъ. 9 IX. При Тулча пушечна прѣстрѣлка и артилерийски огънь. При Галацъ отдѣлни артилерийски изстрѣли.

10 IX. При Тулча една неприятелска разузнавателна група се опита да свѣзе на нашия фронтъ, но бѣше разпрѣсната съ огънь. При Исакча и при Галацъ отдѣлни артилерийски изстрѣли.

Руски фронтъ. Между рускитѣ и нашитѣ позиции отъ морето чакъ до Дъна многобройни взаимни схватки между прѣднитѣ части. Неприятелътъ даде плѣнци. Нападенията на рускитѣ нападателни части въ гористатъ

Д. Кацевъ.

ПРЕДИ ЕДНА ГОДИНА

Въ новитѣ казарми на Добричъ стѣмъ. Влудкаво чувство на вѣщо въпано и мѣсно ми наловѣтъ тѣ. Тѣ сж останки отъ ромънско владичество и напълно подходѣтъ на тѣхния робски и продаженъ духъ.

Боликъ кръстосватъ двора, а други: немощни и тежко ранени схватъ и призоваватъ ту майка, ту Бога за помощъ, за облекчение страданията. Това сж героитѣ отъ епопеята, почвата прѣди една година на сѣверъ противъ новитѣ врагове на нашето отечество. Тукъ има примори, има вратчани и козлудуици, има малки, дребни, но набити копийци — всѣчки обвити съ ореола на слабата, всички велики, по-велики въ даруванята си къмъ брата робъ, отколкото милостинята на мило-сърдѣна. Тия создатели на нова епопея, на нова брънка отъ общата епопея бѣха сега тукъ, отъ вѣдѣто започнаха прѣди една година, но или болни, или наново ранени около Сересъ и Дунава. Ехъ, тѣй много сж незгодитѣ и мачитѣ на войника, когато се отмерѣва цѣла година слѣдъ ужасни боеве, слѣдъ въхрепно вастѣление. А не бѣха ли въхръ, не бѣха ли морска синѣния, косто разбухтувана отъ морскитѣ вѣтрици, прилѣ и по-лѣти охлювитѣ и жабитѣ, дошли да изпиятъ морето? Ситѣтъ плѣска, напоенъ съ алена кръвъ и зелената трѣва на грамадната стѣнь, покрита съ трауренъ саванъ и разорана отъ околи и гранати, бѣха единичнитѣ останки слѣдъ прѣминалата като молния българска войска. Отъ Варна до Тутраканъ почваха вериги тъжни

като ефира, прѣзъ които се прозираше силниятъ просторъ на малката, но могъща по духъ България.

Тръгнеха съ пѣсень на уста и съ шикъ въ рѣка и далечъ въ Весарабия изпратиха останалитѣ живи прихвѣлици, потомци на подлия Сѣлѣславъ, който прѣди хиляда години сжко тѣй навадна застрашената отъ нѣгъ България и продажнитѣ ромѣи, които служеха като безправни роби на българскитѣ царе и болари прѣзъ цѣли вѣкове.

Свобода желава денъ и нощъ — въ сѣтѣ и тъма — желана, както се желае на сѣнь за мѣлата красавица, обвивава съ бѣлия благодатъ на вѣчно цѣтящата обичъ. Свобода! свѣтълъ безцѣлъ камѣтъ, кра-силъ коровитѣ на славнитѣ български царе, отпеха и дадоха тогува. Сѣтъ бѣ. Добричъ е свободенъ! Точно прѣди година! Това не е силъ. Това е тѣй вѣрно, както е вѣдно слѣдѣнето, както е хубавъ божиятъ денъ.

Ето, вѣдно слѣдѣнето, тихо лѣлящи душата, милваши сѣрце, като мека кадифена рѣка на Русалка, востатъ се отъ обичъ и обвиватъ като морски приливъ вре-около ментъ, надъ ментъ до небесата и високо до облаката, накатѣна съ бѣли артистове, крѣстовѣтъ означени епопеята на безсмъртѣнето. Въ рѣчъ тържествуватъ. Смирѣтъ и радостта устни въ устѣ сж сѣбан и възвасѣтъ къмъ Бога трелитѣ на душата, подети въ пѣсень — звонка пѣсень на свободата. Всички сж радостни, очитѣ сж налѣти съ слъзи, косто падатъ и се разливатъ съ свещения прахъ на милитѣ герои, косто лѣгнаха въ лоното на безсмъртѣнето тамъ на сѣверъ задъ Добричъ. Тържеството е тѣй велико, че бѣлитѣ крѣстове — на бѣлитѣ и могъщи бойци — надъ ирчинитѣ гробове галовно се навѣждатъ и сѣкатъ

въ поклонъ мѣлъ чествуватъ мощта на тѣя, които лежатъ въ покой подъ тѣхъ.

На западъ слѣпцето застѣла и бѣра за завѣче кървавата си мантия въ легонитѣ на дружини свѣтъ. Широко се разтѣла на сѣверъ аэтоносното поле на Добровица и гали съ чаръ окото. Прѣдъ насъ сѣвъ димъ застѣла селото Голѣмо-Чамурлий, а на сѣверъ като стражъ наредени три могили. Гледатъ и трепва сѣрцето, душата трѣне и коситѣ настѣхчатъ отъ епаноминизмѣто за миналото. Тукъ хребетѣтъ прѣдъ селото и тия три могили, ако можеха да говорятъ съ гласа на буйно реващата рѣка, или нѣкъ съ тѣтена на таранитѣ, бѣха ни казали тѣхѣ много за часовѣтъ, въ които се рѣши сѣдбата на България и за винаги се отиѣ отъ враговетѣ охотата за завладѣвания и поругания надъ български земи, жепи и дѣца.

Защо да пѣтѣме тѣхъ? Защо бездумнитѣ гробини да ровимъ, когато живитѣ свѣдѣтели сж прѣдъ насъ? А що сж тѣя герои? Слаби човѣчета съ фосфорно блѣстящи очи и стривисти движения, готови съ единъ замахъ на сѣверната хилядогодишнѣ дабъ да борятъ.

— Добричъ падна на 4, а нашето отдѣление бѣше вече на 3 септември тукъ на хребѣта прѣдъ селото. Ахъ, тѣя ужасни дни! Другарѣтъ ни Никола Стояновъ отъ 2 артилерийски полкъ, участникъ въ тоя бой, владѣхъ, поклати сѣрбно глѣва и продължи:

— Прѣдъ насъ нѣмаше никакъ протѣвникъ. Само примори водѣха слаба пушечна прѣстрѣлка и отъ време на време нашето * * * отдѣление отъ * * * артилерийски полкъ изпращаше по вѣкой снарядъ въ

мѣстност сѣверно отъ Хусати и по долгото течение на Збручъ бидоха отбити. Въ юго източното поле на Буковина руситѣ предприеха атака, тѣ постигнаха само нѣкѣти частични успѣхи при Солка. Между Тротунъ и долната Ойгосъ неприятелѣтъ до сега не поднови своитѣ напредни атаки.

Италиански фронтъ. 11 IX. На Изонцо вчерашниятъ денъ мина безъ голѣми военни дѣйстви. При Бенча едно разузнавателно нападение ни донесе повече отъ 60 плѣненици и 2 картечници.

Албански фронтъ. 11 IX. Сѣверно и западно отъ Малиновското езеро нашитѣ постове отъ главната позиция отбиха прѣвзходни неприятелски сили, състоящи се отъ бѣли и черни французи, засилени отъ руси. Сѣмъ тѣхъ южно отъ Бератъ имаше оживени прѣстрѣлки.

Английски фронтъ. Артилерийскиятъ бой въ Фландрия, по морщини бѣжѣ и въ завоитѣ на Иперъ отъ врѣме на врѣме достигаме до голѣма сила. Англическиятъ нападени юго източно отъ Лангемаркъ и сѣверно отъ Фреденбергъ бидоха отбити.

Французки фронтъ. При Филеръ сѣверо-западно отъ Сент-Иантенъ тѣз сутрини се започнаха боеве, които продължаватъ благоприятно за насъ.

11 IX. Прѣдприетията на французски разузнавателни части, прѣдприети подъ защитата на оживена артилерийска подготовка бидоха сѣверо-западно отъ Реймсъ и въ нѣколко сектора въ Шампанъ отбити. На източния фронтъ на рѣка Моза вчерашната сутринь атакуваха силни французски сили отъ Фосъ чакъ до гората Шомъ (31 километра). Южно отъ гората Вавриль нашѣтѣ войска бидоха занаеми неприятелъ биде чрѣзъ контранападение отблъснати. По останалия фронтъ французскитѣ шумови и пѣсни бидоха отбити чрѣзъ нашия отбранителенъ огънь съ загуби за тѣхъ. Прѣдприеманиитѣ прѣзъ деня неприятелски атаки бидоха винаги отблъснати.

Въ едно настѣпление ний прѣмѣстихме нашитѣ линии въ нѣколко точки напредъ.

Развитието на учебното дѣло въ България.

(Изъ „Народни Права“, бр. 203).

По поводъ прѣдприетата кампания отъ страна на нашитѣ поприатели въ печата на неутралнитѣ държави, въ които ни се отрича всѣкакви напредъ въ културно-просвѣтително отношение и въ който ни охарактеризирватъ като една варварска нация, неспособна за самостоятеленъ животъ и развитие, г. министръ на Просвѣтата Петръ Пешевъ е далъ на г. Ст. Н. Христовъ, кореспондентъ на Wirtschafszetung, слѣднитѣ интересни извлечения за българската просвѣта:

„Неоспоримъ е фактътъ, че за правилния, културенъ и стопанственъ развой на една страна, като България, освѣнъ географическото положение и природнитѣ богатства на страната, населението въ това отношение играе една сѣществена и твърдъ важна роль. Слѣдъ нашето освобождение, прѣзъ врѣмето на политическитѣ борби и вътрѣшнитѣ неуредици, които българскиятъ народъ бѣ принуденъ да прѣживѣе, не бѣ имало възможности, всѣкиятъ стопанственъ сили на нацията по най-цѣлесобразенъ начинъ да се групиратъ и рационално използватъ, поради което въ тия неблагоприятни и тежки прѣмѣна България не можѣ да отбѣлжи единъ задоволителенъ напредъкъ. Слѣдъ встъпването, обаче, на прѣстола на нашия мѣдъръ и далновиденъ царъ, учебното дѣло у насъ веднага стана прѣдметъ

на много по-големо внимание и грижи. Въ врѣме на тия голѣми прѣобразованиа въ срѣдата на българския народъ се сложи убѣждението, че сурьската между народното образование и резултатѣтъ отъ образоването на земята е очевидна, защото страдатъ съ слаба грамотностъ даватъ най-малкия доходъ при обработването на земята.

Необходимостта отъ повдигане образованието на народа Царь Фердинандъ посрѣща съ едно най-цѣлестобразно реорганизиране на учебното ни дѣло, благодарение на което въ най-непродължително врѣме то успѣ да заеме едно за-видно положение. Какво значение се отдаде по онова врѣме на учебното дѣло у насъ, показва удивителниятъ устремъ къмъ образование, вслѣствие на което, тогавашното министерство на народното просвѣщение прѣзъ 1886 година, разполагайки съ единъ твърдъ скроменъ бюджетъ отъ 1 и половина милиона лева, прѣзъ 1896 година го увеличи на 88 милиона, прѣзъ 1900 година — на 132, прѣзъ 1911 година — на 227 и прѣзъ 1917 година — на 58 милиона лева, който се равнява на една девета частъ отъ цѣлия на държавенъ бюджетъ. Числото на първоначалнитѣ училища, прогимназитѣ и гимназитѣ, както и на специалнитѣ и стопански училища постоянно се увеличавало. По бързо се увеличи числото на учителитѣ; прѣзъ 1895 година броятъ на учителитѣ е билъ 7893, прѣзъ 1900 година — 8686, прѣзъ 1905 година — 11015, прѣзъ 1911 година — 14000 и прѣзъ 1915 година — 17,200 души срѣщу 5400 училища. Броятъ на ученицитѣ прѣзъ 1895 година е билъ 270,104, прѣзъ 1900 год. 301,000 и прѣзъ 1910 година — 538,000. Въ Софийския университетъ имало прѣзъ 1900 година 483 студенти, прѣзъ 1911 година 1800, а прѣзъ 1914 година — 2455. Изобщо колкото въ по-свършана форма се е прилагало задължителното обучение, което една прѣзъ 1912 година можѣ напълно да се приложи, толкова по бързо се е увеличавало числото на грамотнитѣ у насъ.

Върѣки всѣкии слѣпки и материалии затруднения, благодарение на Н. В. Царя и старателността на цѣлия български народъ, учебното дѣло въ България се разви съ плѣнь успѣхъ, както се вижда и отъ слѣднитѣ цифри:

Прѣзъ 1887 година сѣ можѣ да четатъ и пишатъ едва 17 на сто отъ мъжѣтъ и 4 на сто отъ женитѣ, когато:

прѣзъ год.	мъже	цѣл население	войници
1893	42,4%	27,8%	56,2%
1898	56,1%	35,8%	61,2%
1899	60,0%	37,4%	67,4%
1900	63,4%	40,3%	72,2%
1901	64,3%	41,1%	77,2%
1902	66,3%	42,6%	78,6%
1903	63,0%	44,3%	80,5%
1904	70,5%	46,8%	82,2%
1905	73,4%	49,0%	83,9%
1906	74,3%	50,4%	84,2%
1907	75,7%	51,5%	85,0%
1908	77,8%	53,6%	86,9%
1909	82,8%	57,7%	88,3%
1910	83,6%	58,0%	89,0%

Отъ тукъ можѣ да се заключи, че прѣзъ 1913 г. отъ българскитѣ войници можѣха да четатъ и пишатъ 90,2%, когато въ Сърбия — 49%, въ Румъния — 38%, въ Гърция — 70%.

Като се има прѣдъ видъ изложенитѣ по горѣ мѣнотии отъ една страна и отъ друга финансовитѣ затруднения, постигнатитѣ успѣхи на България, въ учебното ни дѣло, сѣ неминуемо голѣми. За да имаме истински мащабъ за възможността на бъдещето развитие на учебното дѣло въ България, не трѣбва да за-

бравяме, че днешното поколение е родено тогава, когато народѣтъ още не бѣ освободенъ и бѣ напълно безграмотенъ.

Въ отговоръ на постояннитѣ нападки, отправяни по адресъ на България, отъ страна на нашитѣ врагове, въ които искатъ да ни характеризиратъ като варварска нация, неспособна за самостоятеленъ, културенъ и политически животъ, дѣлка да изтъква факта, че нашето просвѣтително дѣло е направило най-големъ прогресъ и че то заема най-завидно положение между всѣки балкански народи, макаръ и да сме най-малката балканска държава.

Изъ чужбина

(Съобщения на В. Т. А.)

Новиятъ кабинетъ въ Франция. Парижъ. Прѣдседателъ на републиката г. Поинкарѣ наговори г. Рибо да състави новия кабинетъ. Г. Рибо прѣе възложена му задача.

— Парламентарната група на обединенитѣ социалисти отхвърли резолюцията протавъ участието на социалиститѣ въ кабинета и гласува прѣдложената отъ депутата Реноделъ резолюция за участието на социалиститѣ въ едно правителство на народната отбрана, за да може енергично да продължи републиканската политика, приспособена къмъ интереситѣ на работническитѣ класи.

Независима Полша. Берлинъ. „Восше Цайтунгъ“ се научава: Манифеститѣ на хвизмата императори до-сежно Полша ще бѣдатъ обнародвани къмъ 10 септември. Касае е се за учрѣдяване на едно врѣменно правителство, което ще се състои отъ регентство отъ трима членове. Регентскиятъ свѣтъ ще избере министър-прѣдседателъ. Щомъ послѣдниятъ състави кабинета, ще бѣде опрѣдѣлена датата за законодателнитѣ избори. Разграничението на двѣтъ губернаторства ще се прѣмѣна.

Ворбата между Керенски и Корниловъ. Петроградъ. На 8 Септември главнокомандующиятъ генералъ Корниловъ поиска чрѣзъ единъ специаленъ пратеникъ, депутатъ отъ думата Львовъ, министър-председателътъ Керенски да прѣдаде цѣлата гражданска и военна властъ въ рѣцѣтъ на главнокомандующия, за да се състави новъ кабинетъ. Възбуждени въ това опитъ да се възстанови въ страната контра революционенъ режимъ, врѣмешното правителство рѣши да нотовари Керенски да вземе необходимитѣ бързи мѣрки, за да запази революционнитѣ права на гражданитѣ. Керенски заповѣда веднага на главнокомандующия генералъ Корниловъ да прѣдаде главното командване на командующия сѣверния фронтъ генералъ Клембовски и обяви военно положение въ Петроградъ и околността.

Показалецъ за настроението въ Петроградъ. Петроградъ. Изборитѣ за общински свѣтници се свършиха. Отъ 200 души избрани, има 73 социалисти революционери, 70 болшевики и 44 отъ партията на народната свобода.

Новъ турски министър. Цариградъ. Агенция „Милиа“. Съ султанско ираде подпрѣдседателъ на смѣната палата и бившиятъ цариградски депутатъ Хашимъ-бей е назначенъ за министър на пошитѣ, телеграфитѣ и телефонитѣ. Послѣдното министерство до сега се управляваше отъ министра на народното просвѣщение Шуваръ бей.

Борбата между Корниловъ и Керенски. Петербургъ. Генералисулуса Корниловъ е поискалъ отъ Керенски да се отегли заедно съ цивилнитѣ и военнитѣ си другари. Керенски е отстранилъ Коанилова отъ длъжността и е назначилъ генералъ Клембовски за врѣме-

неприятелскитѣ линии къмъ посока на с. Гелинджикъ, сѣверно отъ Добричъ, който бѣше напълно въ наши рѣцѣ.

Цѣлия денъ на 5 ние пѣкъ потпахме, а заедно съ насъ * * и * * пѣхотни полкове, всѣки бѣхме убѣрени, че противникѣтъ е далечъ съ главнитѣ си сили отъ насъ и чакахме заповѣдъ или за настѣпление, или пѣкъ отиване въ помощъ на опериращитѣ войски къмъ Силистра, което и стана. На 6 септември къмъ 2 часа запрѣгнахме ордията и раклитѣ на нашето * * отбѣление и ведно съ * * полкъ потеглихме по шосето за Силистра. Ние вече се готвѣхме за сериозно стѣлкновение съ противникѣтъ всѣкъдѣ другаде, а не и тукъ при Чамурлай.

Едва изминали 15 километра, послѣдва заповѣдъ да се върнемъ на старитѣ си позиции при с. Голѣмо-Чамурлай, защото генералъ Зайнговски съ двѣ руски дивизии, една румънска пѣхотна бригада, съ около 12 ескадрона кавалерия и множество тежка артилерия се бѣлѣ насочилъ къмъ Добричъ съ единичното намѣрение да го захвеме напово и послужа за база на военнитѣ операции срѣщу България. Положението ни тукъ не бѣше розово: когато се върнахме ние разполагаме съ 4 полка пѣхота, двѣ отбѣления полска скорострѣлна артилерия и единъ ескадронъ кавалерии. Това, което се готвѣше да стане, бѣше нѣщо страшно, нѣщо, което внесаме смутъ въ дулата, или пѣкъ одесетворяваме силата и мощта ни. Рускитѣ войски се готвѣха да захватятъ Добричъ, който нмъ бѣше необходимъ, за да се затвърдятъ по пътя за Цариградъ и трупаха войски, които бѣха достатъчно за цѣлата, а ние се готвѣхме да пазимъ Добричъ, който бѣше нашъ, бѣше късътъ

тѣлото ни и ако позволимъ прѣзъ 1913 година да се кълча, сега не можеше дори да се мисли, че ще допущемъ да се ампутира. Ние се готвѣхме да запазимъ Добричъ не съ числено прѣвзходство на войскитѣ, а съ челичения духъ на 20 хиляди самоотвержени борци, защото ние знаехме, че ако дадемъ Добричъ, ще дадемъ Варна, Шуменъ, Русе, на дори и цѣла България.

Ние се готвѣхме не противъ множеството настѣпващи руски войски, а противъ тѣхната немоу да ни побѣдятъ. Ние се чувствуваме силни, по-силни отъ татанитѣ, паселващи Добротица прѣди въкове.

Съ помощта на разузнавачи отъ близкитѣ села ние захвемъ позиция сѣверно отъ селото Голѣмо-Чамурлай до тѣз три могили. Цѣлата нощъ прѣкарахме въ трѣскаво приготвяне. Пѣхотата прѣдъ насъ на около 100 метра изрива съ лопаткитѣ плодосната земя и се окопава съ устрѣно, което се заражда често пакъ отъ самосъхранението. Азъ съмъ съ наблюдатели напредъ прѣдъ * * батарея. На 7 септември рано сутриньта (6 ч. 40 м.) ние забѣлзваме развиването на противника, който не бѣше по-малко отъ 300 — 400 крачки прѣдъ насъ. Ние бѣхме изненадани отъ това положение и нито руситѣ, нито ние бѣхме въ положение да се свѣстимъ отъ нѣрвата изненада отъ тозатѣй близко и опасно събѣствие, което посѣше на една слава и побѣда, а на другитѣ — позоръ и бѣгство.

Щомъ забѣлзваме противникѣтъ, събѣшихъ на батареиния командиръ на нашата * * батарея и въ минитѣ нѣколко спарада прѣжърѣнаха надъ главитѣ ни и се прѣснаха върху главитѣ на неприятеля, готвѣщъ се за настѣпление въ гѣсти колонии. Войтъ започна. Около-

врѣстѣ залпѣтъ. Отъ минута на минута артилерийскитѣ огъни се увеличи до такива размѣри, че мѣчно можѣ да се долови отбѣленъ изстрѣлъ. Тѣгнѣтъ и мѣжѣтъ се увеличаваще още повече отъ адския вихроу агънъ източно отъ насъ къмъ с. Голѣнджикъ. Войтъ взе размѣри на невиджано до тогава стѣлкновение дори на южния фронтъ. Цѣли три часа — пукотъ и трѣсъкъ. Неприятелѣтъ безъ смѣтка хвърляше снаряди и ги обскиваше като поройна градушка. Картечници нѣятъ своята пѣсень на смъртта и, сѣкашъ, чистятъ леговища за прибиране на радостта и живота, скръбѣта и желанията. Кавалерията далеко на западъ чакаше да завърши това, което цѣлѣ да остане недовършено отъ артилерията. Нашата пѣхота и руската, настѣпнали, чакаха върховния моментъ да се дозаятъ гуша за гуша.

Деветъ часа и половина прѣди пладне неприятелската артилерия внезапно спрѣ, а вмѣсто нея, като валежъ, се повлѣче пѣхотата въ гѣсти колонии, които, посрѣщати съ пушеченъ и картеченъ огънь отъ нашитѣ доблестни 35 и 36 полкове, пожривха земята съ трупове, замѣстени бърже съ нови колонии. Тѣната верига отъ пѣхота облѣта съ чугунъ, нападана най-просто отъ десеторно прѣвизващия и неприятелъ, почна да отстъпва. Тя даде всѣкии сили и жертви, положи всѣкии старания, ала облѣта въ кръвъ, оставяла послонина отъ състава си въ убити и ранени, бѣше принудена да се върне и се реорганизира жжно отъ селото за новъ отпоръ. Положението става критическо, още повече като се изгуби връзката съ борницѣтъ се на сѣвернитѣ фортове наши шена борци, къдѣто артилерийскитѣ бѣлѣ още по-големи острѣеностъ се подемахме и стигахме силата на урагана, размѣсанъ съ

и главкомандующи. Керенски е обявил Петербург в военно положение.

Англичаните за мира. Вашингтон. Англия е съобщила, че отговорите на Съединените Шати на Палестата нота се сходя по мисъл с тая на британския

Противоеврейско движение в Русия. Петербург. Военното положение се по вече се дълбочаваше и използване от елементи, които търсеха размирици. Въ Петербург се дойдо до еврейски погроми. Един търговец ирантининъ съ сина си, който бил в отпусък от фронта, бидоха убити. Много еврейски дюкани бидоха плячкосани.

Последиствията от падането на Рига. Петроград. От комитетното място съобщават, че катастрофата при Рига не била изненада, тъй като въ Московската държавна конференция генерал Корниловъ бие прѣдвидѣл нейната възможност. Спореѣ данитѣ, съ които се разполага, тя трѣбва да се отдаде на мощната армия на германцитѣ, особено на сломителното издмощие на артилерията имъ. При оттеглянето от Рига имаше отделни случаи, когато войскови части напуснаха позицитѣ си, нѣщо, което трѣбваше да повлияе нагубно върху дѣйствието. Фронтът при Рига минаваше за единъ отъ най-разстроениѣ отъ гледна точка на духа между войскитѣ. Компетентнитѣ военни кругове не вѣрватъ, че Петроградъ е въ опасност, но приближаването на военната зона къмъ столицата налага рѣшителни мѣрки, имащи за цѣль организирането на Петроградъ, който става непосредственъ тилъ. За тази цѣль неговото проектирано изиразване ще биде усилено и въ града ще биде ново управление.

Обезпечителнитѣ извѣстия намирятъ силно отзвукъ, както между населението, тъй и между войникитѣ. Правителството взе мѣрки за прѣдотвръщаване всяка акция отъ страна на реакционнитѣ елементи и остави подъ надзоръ нѣкои отъ великитѣ князе. Въ сегашнитѣ трудни моменти правителството ще организира навсѣбидъ срѣдства за отбрана на страната и ще продължи войната, като прави за тази цѣль всякакитѣ необходими жертви. Источитѣ изпитани на фронта ни ще закъснитъ да въздѣйствуватъ върху народа, който ще се обърне къмъ войната до край.

Германски отговор на палестата нота. Хагенъ. Членовеѣ на Райхстага и пѣлполюцитѣ на Бундес-рата образуваха събитъ за мира въ поведѣнитѣ въ дома на Канцлера, гдѣто се приготвяла отговора на палестата нота. Слѣдъ нѣколко часа основателно прочуване се дойде до окончателенъ резултатъ.

Волята на българския войкъ.

На банкета, даденъ на 4 септември т. г. въ Добричъ по случай годишнината отъ освобождението на града, прѣдставителътъ на 4 маршови полкъ, записаниятъ коручикъ Молдовъ, е произнесълъ слѣдната рѣчь:

Отъ страна на 4 маршеви полкъ, за чийто прѣдставителъ съмъ изпратенъ на това тържество, позволете и менъ да кажа нѣколко думи. Както чиноветѣ отъ много други войскови части, тъй и чиноветѣ се въ нашия полкъ офицери и войници, дѣйствуващи и запасни, съзнавайки дълга си къмъ нашето хубаво отечество и озарени отъ възвишената идея за обединение на България, обатриха съ крѣвта си Добруджанскитѣ полета, като се бяха храбро и неустрашило и срѣщу руси, и срѣщу власи, и срѣщу сърби. Взели участие почти въ всички бойове въ

взхрушнитѣ на сахарския самуѣ.

Цѣлото на не 2 отдѣление остана безъ закрилата на пѣхотата, а нашиятъ батареенъ командиръ не искаше да отстъпи на по-изгоднитѣ позиции южно отъ селото. Цѣла една бригада отъ пѣхота, състояща се отъ руси, сърби, ромѣнци, съ вѣща охота се готвѣше вече да пѣхитъ нашитѣ орѣдия, които още продължаваха да коситъ редоветѣ имъ. Трѣбваше да се отстъпи. Снарядитѣ намаляха, а да се донесѣха други бѣше невъзможно. Съ едно много бързо движение ние прѣмиснахме селото и се повлѣкохме по крѣбета и на бързо се окопавме и наново отпразвахме дулата на тиранитѣ къмъ неприятеля, който вече палѣше въ нашитѣ окопи до третѣ могили, станали пѣми свидетели на героичното дѣйствие на нашитѣ доблестни войници.

Настана затишие и на натовъ отъ насъ, кѣдѣто нашитѣ войски били принудени да отстъпятъ прѣдъ числения напоръ на противника около село Геленджикъ, унищожено вече отъ руската артилерия.

Ако неприятелѣтъ продължаваше при това положение, съпротивата щѣше да биде изпознатна. Себеотричането щѣше да мине свѣрхестествената защита. Както винаги, така и тукъ, рускитѣ началници, помисляйки, че съ изтрилиа побѣдата отъ рѣцѣтъ ни, почнали да държатъ рѣчь на войникитѣ за изгодитѣ отъ тази побѣда. Започва приготвянето за най-тържествено излизане въ Добричъ, а ние се готвѣхме за нови бойове.

Мишката що врон, когата го развади. Така и тукъ. До като руситѣ ликуваха, че България е побѣдена и подиръ два дни ще бѣдатъ въ Варна, кѣдѣто ще бѣдатъ струнали руски войски за завладѣване на Балкана, генералъ Колевъ пичело на казандерийската

златна Добруджа, докато прогонятъ врага задъ Дунавъ, днесъ тѣ на модерно укрѣпени позиции пазятъ новата българска граница, като напасатъ страшни и смъртоносни удари на всеки кракъ, който би дрѣзналъ да си покаже главата. срѣщу нашитѣ прѣдни постове. Разбирайки много добри лицемѣрното, измамата и хищническитѣ намѣрения на силитѣ отъ Съглашеняето, които съ едно печувано, непознато и безподобно безсрамие твърдятъ прѣдъ цѣлия свѣтъ, че били защитници и покровители на малкитѣ народи, чиноветѣ отъ нашия полкъ съ рѣшени да се

биятъ до край, но да не отстъпатъ нито педя отъ освободената Българска земя. Защото въ уза на всѣки български войникъ говори съзнанието, че сега се довършва едно дѣло, за което прѣвъ вѣкове нашитѣ народъ е работилъ и страдалъ. Тѣ че духътъ и между офицери и между войници стои на подобающа висота, а ежедневиетѣ наши военни усѣпки и ония на нашитѣ славни и храбри съюзници по другитѣ фронтове повдигатъ и закаляватъ този духъ все повече и по-вече. Вѣрничко това ще рече, че разбитата деморализирана и, ако щѣте, гладуваща и бѣгаша по Весарабскитѣ равнини руска армия не е въ положение да стѣпи втори пътъ на българска земя. Колкото се касае до влашкитѣ страхливци, оставамъ Вамъ да направите заключението си сами, като кажа, че още слѣдъ първиятѣ двѣ—три сражения, които ние дадохме на власитѣ, тѣ се загубиха като димъ отъ очнитѣ ни, безъ да се възползуватъ поне отъ модерно укрѣпенитѣ си отъ по-рано позиции.

Натоваренъ съмъ отъ чиноветѣ на полка да обадя на всички, които познаватъ черното влашко робство и развратената до умерzenie влашка управа, подъ които съ живѣли нашитѣ освободени вече сънародници, че днесъ въ Добруджа слънцето е по-свѣтло, че небето е по-синьо, че въздухътъ е по-приятенъ и свободно се дыша, че влашкото тамъ слово е замѣнено съ чистата българска рѣчь, за култивиранието на които се полагатъ особни старания и грижи отъ страна на отарититѣ почти навредъ изъ Добруджанско български училища; че българскиятъ живъ езикъ и българската мелодична пѣсенъ „О Добруджански край, ти палъ си земенъ рай“, се разпасатъ изъ широкитѣ и плодородни Добруджански полета; че тамъ тупти едно сърдце, сърдцето на български народъ.

Говорейки тѣй и припоинийки си ужаситѣ, трудноститѣ, негодитѣ и лишенията, съ които е свързанъ живота въ полето на честта, гдѣто изъ златна Добруджа имашъ щастнето да участвува съ повѣрената си рота и азъ, едно чувство на унижение, като че ли нитога понизитващо и непознато, ме обзема. . . Сърдцето се прѣпѣлва, и азъ, като че ли, не съмъ въ положение да получавамъ по силни изрази, съ които да изкажа радостта си, че закаръ и скромнѣтъ поручикъ отъ запаса, конъ се надна честта отъ името на полка, да поздравя днешното тържество на Добришкитѣ граждани по случай едногодишнината отъ освобождението имъ отъ рѣждивитѣ вериги на влашкитѣ чокои и да пожелаа, както

дивизия пристигла и ги разирѣсна.

На 2 септември генералъ Колевъ разбилъ руско-ромѣнскитѣ трупи, завзѣлъ Куртубнаръ и се случилъ къмъ Добричъ, който билъ вече застрашенъ отъ генералъ Зайичковски. Съ едно мощно движение на великанъ той прѣмиснава грамадната маса руска конница, нависа ѣ нѣколко смъртоносни поражения, унищожава при Кочмаръ една пѣхотна ромѣнска бригада, която се изпѣрчила на рѣка му и пристигла на 7 септември въ тилъ на генералъ Зайичковски, който бѣше готовъ да приеме парада въ Добричъ. Изненадата на генералъ Колевъ не можа да се понесе отъ празнично настроенитѣ побѣдителни и тѣ въ паническо бѣгство напустнаха бойното поле. Твърдъ безславно за побѣдител! Руската конница, която бѣше приготвена да пи тѣмче въ земята, се прѣсна изъ пирокото поле. Ездачи безъ коне и коне безъ ездачи бѣгаха на сѣверъ и оставиха крѣвави слѣди отъ своето поражение.

Ние великата настѣпникъ срѣщу неприятеля и въ унисонъ помогнахме на конната дивизия. Сега вече той о срѣщу два огъни: ако настѣпи противъ насъ съ обектъ Добричъ, конната дивизия щѣше да прѣсѣче пътя на отстъпанието му; ако се обърне къмъ конницата бѣше вече късно, защото руската конница се изпари като димъ, а и нашитѣ полски орѣдия, съживени, запѣха пѣсенъта на побѣдата, дотрѣсваха поусѣпѣнитѣ да се оттеглятъ къмъ Чифутъ-кукусу и Кара-Омеръ. Пѣхотата бѣрваше да отплатя за нанесенитѣ ѣ загуби отъ противника. Това бѣше цѣла феерия отъ необуздани фури, които сѣха само смъртъ.

Когато заемахме наново третѣ могили надъ

тѣтъ, тѣй и на всички българи, които населяватъ Добруджанския край до Сулинския Дунавски рѣкавъ, за винаги да останатъ свободни граждани на обединена и съ равноправенъ гласъ въ концерта на великитѣ сили България, Македония и Добруджа съ нами. Не даваме ги ние! И азъ се лаская отъ надеждата, че нашитѣ вѣрни, славни и храбри съюзници, като му дойде реда—при мирната конференция—ще поддѣрятъ нашето право дѣло—нашата кауза.

Добруджанци, пазете се отъ прѣдатели и шпиони. Пазете се отъ ония, които услужватъ на враговетѣ на нашия вѣренъ четворенъ съюз!

Хроника

Царицата болна. Въ здравословното състояние на Н. В. Царицата е настѣпило едно внезапно и бързо влошаване. Вслѣдствие на това Н. В. Царѣтъ, който бѣше на фронта, се завърна въ столицата и тая вѣчеръ заедно съ Т. Ц. В. князѣтъ отпатува за Евски-поградъ.

Годишнината отъ освобождението на гр. Силистра е била отпразднувана твърдъ тържествено на 10 т. м. Отслужена е панахида за загиналитѣ освободители и молебень за отвлѣченитѣ м. г. отъ ромѣнскитѣ власти силистренски граждани. По тоя случай прѣдседателѣтъ на комитетъ, който е уредилъ празничеството, е отпразвилъ до траурния комитетъ въ гр. Бабадагъ слѣдната телеграма:

„Силистренци се присѣдиняватъ на годишнината отъ освобождението на Силистра къмъ скръбта на цѣла Добруджа за геройски загиналитѣ нейни синове и за насѣла отвлѣченитѣ невинни жертви. Тѣ се утѣшаватъ, обаче, съ мисълъта, че остава още съвѣтъ малко, за да се принуди бития противникъ да сложи рѣцѣ и поиска милостъ. Посрѣщайки своитѣ чедъ, Силистра и Добруджа ще празнуватъ наново своето освобождение.

Прѣдседателъ Стефановъ*

Голѣмо-Чамурлим, Добришка околия, на 7 т. м. е празнувало годишнината отъ своето освобождение. При стечението на цѣло село била отслужена панахида надъ гробовѣтъ на българскитѣ войници, загинали м. г. за освобождението на селото. Учителската г-ца М. Попова и есорийскитѣ свещеникъ държаха прочувствена рѣчь. Отъ гробищата събраното множество се отправило въ училищния дворъ, гдѣ били отслуженъ молебень за отвлѣченитѣ добруджанци.

ЗА ЗНАНИЕ. Подалитѣ заявления отъ селата Сарпюртъ, Камена и Бейдаутъ близки на пѣлнициѣтъ, попаднали въ рѣцѣтъ на нашитѣ съюзници, се умоляватъ да съобщатъ въ дирекцията на в. „Добруджа“, дѣ се намиратъ тѣ, въ Германия, окупирана Ромѣния или Австро-Унгария и въ кой именно пѣлнически лагерь. Само така тѣ ще могатъ да бѣдатъ освободени.

СЕКРЕТАРЪ-ВИРНИЦИ диятъ общинитѣ въ гр. Махмудия и с. Нара-Насуфъ. Ижеощитѣ качества на такива, да се обърнатъ къмъ казанитѣ общински управления. Мѣсечна заплата 150 лв.

селото, полето бѣше покрито съ хиляди трунове. Картина ужасна и величествена! Подъ краката ни съ смѣзани нашитѣ врагове: Едни заспали крѣвави сънъ на смъртъто; други пъкъ се гърчатъ въ прѣдсмъртни агония и съ писцитѣ и степенята си заглушаватъ рева на орѣдията, а оставалитѣ живи най-позорно хвърлѣха орѣжиято си, оставиха своитѣ другари неприбрани и непогребани, покрити съ вѣчния срамъ и проклетие на позора, бѣгаха патамъ, отъ кѣдѣто бѣха дошли. Тѣ бѣгаха безъ глава да обърнатъ, а конницата, като разбѣснувалъ змѣй, слѣдъ небето съ земята и вѣтчето съ лаври своя великъ пѣлководецъ.

Ние побѣдихме. Добричъ бѣше спасенъ. Добричъ не можа да надне въ руски рѣцѣ и съ това за винаги сложихме руската съпротива въ земята на Добротина. Ние вселихме страхъ и трепетъ и оттука до Исака и Тулча не можахъ да прѣмахнатъ кошмара отъ българската мощъ. Тукъ се рѣши участъта и на подлитѣ ромѣни.

Побѣдихме, ала мячно ми е за тия безвѣстни жертви, които паднаха тукъ и не можахъ да видѣтъ дѣлото на своето геройство. Тукъ азъ искамъ много да се поклоня надъ тѣхнитѣ гробове. Искамъ да се осѣня отъ тѣхнитѣ вѣгнѣщи духове, които и сега слѣдъ година дируватъ побѣдата надъ враговетѣ.

Никола маѣвна. Нѣкаква тѣга бѣше завладѣла душата му. Погледнахъ: той плачеше, плачеше за сломена на това велико дѣло, което точно прѣди една година е станало тукъ.

Великъ е моментътъ, когато душата на герой прѣживѣла наново всичкитѣ ония мигновения на ужасъ и радостъ отъ сѣкмо спечелената побѣда.

(Списък № 34).

М а р т и р о л о г ъ

на българите и турците—добруджански граждани, които ромъните сж отвлѣкли като заложници и държатъ за-
творени въ сепхани, затвори и открити кѣлинически лагери при специаленъ мъчителски режимъ.

Продължение отъ брой 33

г. Акандаларъ (Силистринско)

- 15 Кръстю Стояновъ 23 г.
- 16 Калей Мехмедовъ 35 "
- 17 Расимъ Салповъ 23 "
- 18 Фейкъ Османовъ 65 "
- 19 Изедъ Рамидовъ 19 "
- 20 Реджевъ Курбановъ 35 "
- 21 Сали Реджедовъ 35 "
- 22 Мюзекия Самединъ 25 "
- 23 Бобчо Цоневъ 68 "
- 24 Алексн Петровъ 56 "
- 25 Димитъръ Ивановъ 55 "

С. Суютчукъ (Силистренско)

- 1 Атанасъ К. Анастасовъ 55 г.
- 2 Али Ахмедовъ 28 "
- 3 Хасанъ Мехмедовъ 20 "
- 4 Юно Хюсениъ 17 "
- 5 Ибраимъ Ахчоулу 35 "
- 6 Ибраимъ Османовъ 25 "
- 7 Хюсениъ Мехмедъ 32 "
- 8 Алиевъ Хасанъ 22 "
- 9 Ахмедъ Мехмедовъ 25 "
- 10 Ахмедъ Мехмедовъ 30 "
- 11 Алиевъ Хасановъ 28 "
- 12 Ибраимъ Халимовъ 40 "
- 13 Етемъ Алиевъ Герджикъ 30 "
- 14 Исмаилъ Ахмедовъ 18 "
- 15 Еминъ Ахмедовъ 22 "
- 16 Юсениъ Небиевъ 28 "
- 17 Али Хюстемовъ 50 "
- 18 Мюстемъ Мювниновъ 48 "
- 19 Исмаилъ Х. Мустафовъ 60 "
- 20 Мехмедъ Исмаиловъ 35 "
- 21 Хасанъ Кюсе Исмаиловъ 40 "
- 22 Османъ Ахмедовъ 55 "
- 23 Димитъръ Дюковъ 30 "
- 24 Яшаръ Хюстемовъ 22 "

с. Дурактаръ (Силистренско)

- 1 Желѣзко Вѣлчевъ 25 г.
- 2 Михаилъ Николовъ 28 "
- 3 Османъ Готъ Ибраимовъ 28 "
- 4 Халилъ Османовъ 30 "
- 5 Мехмедъ Афузъ Даудъ 48 "
- 6 Янаки Тодоровъ 35 "
- 7 Вѣлко Х. Желѣзовъ 48 "
- 8 Стоянъ Тиховъ 55 "

с. Бараларъ (Силистринско)

- 1 Реджевъ Ахмедовъ 25 г.
- 2 Ахмедъ Велиевъ 26 "
- 3 Ахмедъ Физовъ 70 "
- 4 Хасанъ Ямурловъ Курдъ 35 "
- 5 Али Бакневъ 60 "
- 6 Спиро Петровъ 75 "
- 7 Али Муртаза Ходжа 25 "
- 8 Ханза Хаманъ 23 "
- 9 Али Фератовъ 23 г.
- 10 Мехмедъ Вейсаловъ 25 г.
- 11 Али Реджебовъ 60 г.
- 12 Муртаза Хюстемовъ 21 г.
- 13 Халилъ Мустафовъ 40 г.
- 14 Жейко Велевъ 48 г.
- 15 Али Хасановъ 25 г.
- 16 Сали Ибраимовъ 70 г.
- 17 Мехмедъ Алиевъ 26 г.
- 18 Назифъ Халиловъ 30 г.
- 19 Вейсалъ Шакировъ 35 г.
- 20 Юсениъ Алиевъ 22 г.
- 21 Халилъ Рамидовъ 32 г.
- 22 Махмудъ Мохремовъ 65 г.
- 23 Мехмедъ Ахмедовъ 35 г.
- 24 Бекпъръ Махмудовъ 32 г.
- 25 Юмеръ Халиловъ 45 г.
- 26 Юсепъ Мехмедовъ 32 г.

- 27 Османъ Сюлемановъ 33 г.
- 28 Ахмедъ Османовъ 45 г.
- 29 Хамди Османовъ 35 г.
- 30 Адилъ Мустафовъ 50 г.
- 31 Реджевъ Ходжа 48 г.
- 32 Османъ Мустафовъ 35 г.
- 33 Назифъ Юсуфовъ 45 г.
- 34 Даудъ Сюлемановъ 38 г.
- 35 Ахмедъ Османовъ 21 г.
- 36 Сюлеманъ Исмаиловъ 37 г.

с. Кара-Ямурла (Силистренско)

- 1 Сюлеманъ А. Махмудовъ 60 г.
- 2 Адемъ Ибраимовъ 30 г.
- 3 Неджабъ Сюлемановъ 45 г.
- 4 Османъ Мехмедовъ Тончо 30 г.
- 5 Мехмедъ Ахмедовъ 18 г.
- 6 Селимъ Бейгуловъ 22 г.
- 7 Хасанъ Х. Исмаиловъ 35 г.
- 8 Тефанъ Османовъ 22 г.
- 9 Бейгула Мустафовъ 35 г.
- 10 Ахмедъ С. Белберъ 65 г.
- 11 Ахмедъ Желѣзовъ 25 г.
- 12 Халимъ Ахмедовъ 21 г.
- 13 Османъ Салимовъ 22 г.
- 14 Исмаилъ Х. Юсениовъ 22 г.
- 15 Назифъ Османовъ 25 г.
- 16 Мехмедъ Юмеровъ 25 г.
- 17 Рахимъ Х. Исмаиловъ 40 г.
- 18 Ибраимъ Ахмедовъ 35 г.
- 19 Рахимъ Юмеровъ 50 г.
- 20 Исмаилъ Алиевъ 35 г.
- 21 Ахмедъ Мехмедъ 22 г.
- 22 Ахмедъ В. Кафеджиевъ 65 г.
- 23 Вязъ Х. Ахмедовъ 66 г.
- 24 Сюлеманъ Ос. Чаушевъ 55 г.
- 25 Нури Хасановъ 35 г.
- 26 Мустафа Осм. Чаушевъ 65 г.
- 27 Бекпъръ Сюлемановъ 36 г.
- 28 Шакиръ Хасановъ 28 г.
- 29 Салимъ Х. Мустафовъ 45 г.
- 30 Юмеръ Х. Алиевъ 40 г.
- 31 Ахмедъ Х. Белберъ 40 г.
- 32 Рамидъ Садиковъ 30 г.
- 33 Бейгула Салиевъ 40 г.
- 34 Османъ Реджебовъ 60 г.
- 35 Али Хасановъ 60 г.
- 36 Али Челменчиевъ 30 г.
- 37 Сали Ангуловъ 25 г.

с. Аккадѣндаръ (Силистренско)

- 1 Дахилъ Мехмедовъ 30 г.
- 2 Станчо С. Мирсеповъ 30 г.
- 3 Тахиръ А. Коджа 30 г.
- 4 Сали Байрамъ 32 г.
- 5 Хасанъ В. Акча 23 г.
- 6 Вели А. Амуджа 32 г.
- 7 Халилъ К. Хюсениовъ 52 г.
- 8 Али Ибр. Джебеджи 53 г.
- 9 Сали Саръ Алиевъ 23 г.
- 10 Исмаилъ Х. Акча 32 г.
- 11 Назифъ И. Муртазовъ 56 г.
- 12 Димитъръ Касабовъ 45 г.
- 13 Василь Х. Стоевъ 38 г.
- 14 Юрданъ Воджаневъ 55 г.
- 15 Иванъ Планиски 60 г.
- 16 Желю Калиновъ 33 г.
- 17 Добри Анастасовъ 48 г.
- 18 Матей Кръстевъ 30 г.
- 19 Ибраимъ Сали Ч. 30 г.
- 20 Кою Русевъ 38 г.
- 21 Ибраимъ Халиловъ 46 г.
- 22 Мехмедъ Ибраимовъ 32 г.
- 23 Сали Велневъ 18 г.
- 24 Исмаилъ Алиевъ 36 г.
- 25 Али Хасановъ Дяндевъ 15 г.
- 26 Казимъ К. Салиевъ 16 г.
- 27 Анти Юсениовъ 39 г.

- 28 Халилъ Сюлюмановъ 36 г.
- 29 Андоуъ Христовъ 36 г.

с. Кара-Омуръ (Силистренско)

- 1 Нейчо Няголовъ 52 г.
- 2 Гани Стояновъ 48 г.
- 3 Дона Гапева 48 г.
- 4 Стоянъ Ганевъ 20 г.
- 5 Недѣлко Стояновъ 89 г.
- 6 Желѣвъ Свѣтиновъ 22 г.
- 7 Жейно Недѣлчевъ 26 г.
- 8 Тодора Жейнова 25 г.
- 9 Рада Жейнова 28 г.
- 10 Георги " 62 г.
- 11 Недѣлко " 3 г.
- 12 Георги Ивановъ 62 г.
- 13 Кирапа Георгева 50 г.
- 14 Или Георгева 18 г.
- 15 Петра " 14 г.
- 16 Куна " 8 г.
- 17 Митчо Петровъ 68 г.
- 18 Недѣла Минева 60 г.
- 19 Гочо Миневъ 23 г.
- 20 Георги Миневъ 22 г.
- 21 Маринъ " 20 г.
- 22 Митю " 2 г.
- 23 Свѣтиновъ Трагановъ 40 г.
- 24 Яна С. Траганова 41 г.
- 25 Маринъ Свѣтиновъ 18 г.
- 26 Драганъ " 16 г.
- 27 Георги " 12 г.
- 28 Желѣзо Свѣтиновъ 5 г.
- 29 Георги Драгановъ 38 г.
- 30 Станка Гергева 39 г.
- 31 Стояна " 14 г.
- 32 Георги Георгева 11 г.
- 33 Куни " 8 г.
- 34 Бошко " 4 г.
- 35 Ангелъ Андоновъ 42 г.
- 36 Пенка Ангелова 44 г.
- 37 Янаки Ангеловъ 17 г.
- 38 Костадинъ " 12 г.
- 39 Кирапа " 8 г.
- 40 Недѣлко " 10 г.
- 41 Маринъ " 4 г.
- 42 Юрданъ Тодоровъ 36 г.
- 43 Тодоръ Тодоровъ 41 г.
- 44 Иванъ " 17 г.
- 45 Стояна Тодорова 34 г.
- 46 Мата " 5 г.
- 47 Стоянъ Тодоровъ 7 г.
- 48 Маранка Тодорова 2 г.
- 49 Димитъръ Велевъ 65 г.
- 50 Динка Димитрова 69 г.
- 51 Стояна " 20 г.
- 52 Иванъ Митовъ 44 г.
- 53 Дона Иванова 42 г.
- 54 Тодора Иванова 20 г.
- 55 Павю Иванъ 14 г.
- 56 Келю Иванъ 14 г.
- 57 Славо Иванъ 2 г.
- 58 Махо " 1 г.
- 59 Никола Миховъ 42 г.
- 60 Тодора Николова 40 г.
- 61 Иова " 17 г.
- 62 Куна " 14 г.
- 63 Доню Николовъ 10 г.
- 64 Никола Ивановъ 34 г.
- 65 Желю " 24 г.
- 66 Димо Ивановъ 80 г.
- 67 Мария Димова 42 г.
- 68 Иванчо Димовъ 15 г.
- 69 Стояна Димова 12 г.
- 70 Елена " 10 г.
- 71 Гана " 8 г.
- 72 Тръна " 6 г.
- 73 Руси Димовъ 34 г.
- 74 Филипъ Димовъ 31 г.

- 75 Бърна " 65 г.
- 76 Слава Русева 32 г.
- 77 Гена " 28 г.
- 78 Гина " 8 г.
- 79 Димо Русевъ 11 г.
- 80 Кирапа Русева 9 г.
- 81 Бърна Русева 3 г.
- 82 Стоянка Русева 2 г.
- 83 Вѣлко Великовъ 29 г.
- 84 Мара Великова 62 г.
- 85 Юрдана Вѣлкова 28 г.
- 86 Иванъ Вѣлковъ 25 г.
- 87 Недѣла Иванова 25 г.
- 88 Пѣйчо Вѣлковъ 10 г.
- 89 Павлю Вѣлковъ 8 г.
- 90 Никола Великовъ 35 г.
- 91 Тодора Николова 34 г.
- 92 Вѣлко Николовъ 13 г.
- 93 Желю " 11 г.
- 94 Тодорка " 8 г.
- 95 Станка " 4 г.
- 96 Гани Свѣтиновъ 48 г.
- 97 Бона " 66 г.
- 98 Рада Гапева 36 г.
- 99 Бона " 14 г.
- 100 Димитъръ Свѣтиновъ 27 г.
- 101 Марина Димитрова 25 г.
- 102 Рада " 10 г.
- 103 Велика " 6 г.
- 104 Тодора " 3 г.
- 105 Павлю Желѣвъ 60 г.
- 106 Велика Павлева 58 г.
- 107 Желю Павлевъ 34 г.
- 108 Рада Павлова 33 г.
- 109 Стоянъ Павловъ 28 г.
- 110 Мара Павлева 32 г.
- 111 Янка " 14 г.
- 112 Павлю Желѣвъ 24 г.
- 113 Велика Желѣва 7 г.
- 114 Троня " 5 г.
- 115 Иванчо Стояновъ 2 г.
- 116 Няголъ Пеневъ 68 г.
- 117 Недѣла Няголова 65 г.
- 118 Свѣи Няголовъ 26 г.
- 119 Гиринка Свѣева 25 г.
- 120 Маринъ Няголовъ 20 г.
- 121 Христо " 18 г.
- 122 Вѣлко " 16 г.
- 123 Ташаса " 14 г.
- 124 Ташаса Свѣева 2 г.
- 125 Маринъ Стояновъ 26 г.
- 126 Христо Марановъ 25 г.
- 127 Недѣла Маринова 2 г.
- 128 Юрданъ Драгевъ 23 г.
- 129 Костадинъ Няголовъ 56 г.
- 130 Дойна Костадинова 53 г.
- 131 Стоянъ Костадиновъ 24 г.
- 132 Иванка Стоянова 24 г.
- 133 Велика Костадинова 19 г.
- 134 Митю Костадиновъ 16 г.
- 135 Тодоръ Стояновъ 1 г.
- 136 Дачо Вѣлевъ 46 г.
- 137 Рада Дачева 44 г.
- 138 Недѣла Вѣлева 70 г.
- 139 Жеча Дачева 20 г.
- 140 Рада " 16 г.
- 141 Марина Дачева 10 г.
- 142 Митю Дачевъ 3 г.
- 143 Русн Дачевъ 56 г.
- 144 Недѣла Русева 53 г.
- 145 Иванъ Русевъ 21 г.
- 146 Петъръ " 19 г.
- 147 Марина Русева 17 г.
- 148 Злати Дочевъ 48 г.
- 149 Пена Златева 46 г.
- 150 Желю Златевъ 20 г.
- 151 Петъръ " 18 г.

(Слѣдва)

Забѣлжитъ. Упомяватъ се всички общини и частни лица, които забѣлжатъ грѣшникъ и пущения въ списъците да ги съобщаватъ въ редакцията.